

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **PhDr. M. J.**, zastoupené JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem v Praze 5, Kořenského 15, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 163550/2011/KUSK ze dne 15. 8. 2011,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení stavebního odboru Městského úřadu Říčany (dále jen „stavební úřad“) č. j. 23294/2011-MUR/OSÚ/00026 ze dne 2. 5. 2011, jímž bylo podle § 105 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012, odloženo její podání: ohlášení stavby - připojení pozemku parc. č. 190/28, v k. ú. Louňovice na stávající vodovod a kanalizaci ze dne 21. 4. 2011.

Žalovaný shodně se stavebním úřadem vyhodnotil podání tak, že žalobkyně nepředložila ke svému ohlášení stavby ve vztahu k dotčeným pozemkům parc. č. 190/25, 474, 218/70 a 218/5, které jsou ve vlastnictví obce Louňovice, doklad prokazující právo stavbu na těchto pozemcích provést a doklad o možnosti napojení ohlašované stavby na stávající vodovod a kanalizaci. Žalobkyně tak ke svému ohlášení nepřipojila náležitosti vyžadované v § 105 odst. 1 až 3 stavebního zákona. Podle odst. 4 citovaného ustanovení přitom platí, že

podání, které nemá všechny náležitosti, není ohlášením podle stavebního zákona a stavební úřad je usnesením odloží. Podle názoru žalovaného se žalobkyně snažila o povolení stavby umístěné již rozhodnutím stavebního úřadu č. j. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13. 11. 2009. Toto rozhodnutí se však netýká vodovodní a kanalizační přípojky, ale prodloužení kanalizace a vodovodu komunikace se zasakováním dešťových vod na pozemcích parc. č. 218/70, 218/5, 474, 190/25, 181/61, 181/57 v k. ú. Louňovice. Žalobkyně se v průběhu řízení dovolávala podkladů, které se týkají této jiné stavby, například stanoviska Městského úřadu Říčany, odboru životního prostředí - vodoprávního orgánu č. j. 14014/2011-MUR/OVÚ/00018 ze dne 16. 3. 2011, které stanoví, že stanovisko obce Louňovice, jako vlastníka a provozovatele technické infrastruktury, je dostačující pro možné zahájení řízení ve věci vodoprávního řízení na stavbu vodního díla - prodloužení kanalizace a vodovodu. K takovému řízení je však příslušný vodoprávní úřad, nikoli stavební úřad.

Žalobkyně v podané žalobě vyjádřila přesvědčení, že doložila všechny zákonem předepsané náležitosti ohlášení, protože nebyly splněny předpoklady pro odložení podání podle § 105 odst. 4 stavebního zákona. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle jejího názoru částečně zmatečné, neboť směřuje problematiku stavebního a vodoprávního řízení s ohlášením jednoduché stavby. Ohlašovaná stavba přípojky není totožná s jinde projednávanou stavbou prodloužení kanalizace a vodovodu, která na rozdíl od přípojek je vodním dílem. Na územní rozhodnutí ze dne 13. 11. 2009 se žalobkyně ve svém ohlášení odkazuje legitimně ve vztahu k přípojkám, neboť přípojky rovněž řeší. Stavební zákon přitom pro stavbu přípojky nevyžaduje ani příslušné stanovisko správce nebo majitele sítě, ani závazné stanovisko odboru životního prostředí; v § 105 odst. 3 hovoří o stanoviscích dotčených orgánů s odkazem na výčet zákonů, z nichž ani jeden však vodoprávní orgán či správce nebo majitele sítě za dotčený orgán pro stavbu přípojky neoznačuje. Pokud jde o vytýkané nedoložení příslušného práva k dotčeným pozemkům, ustanovení § 105 odst. 1, na něž se žalovaný odkazuje, se nevztahuje na speciální případ vodovodní a kanalizační přípojky, identifikované jako stavba v režimu § 104 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. b) bod 8. Toto ustanovení totiž zakládá výslovnou výjimku pro stavby, jejichž ohlášení se podává s náležitostmi podle § 105 odst. 2. Pro tento zvláštní případ náležitostí pak zákon rozlišuje mezi ohlašovanými stavbami podle § 104 odst. 2 písm. a) až d), u kterých ukládá k ohlášení připojit taktéž projektovou dokumentaci, a stavbami podle § 104 odst. 2 písm. e) až i) zákona; tedy jde i o přípojky podle písm. h), ke kterým se pouze připojí situační náčrt.

Žalovaný akceptoval rovněž další nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Poučení o tom, že pokud by měla ohlašovaná stavba charakter přípojky, bylo by třeba před jejím ohlášením požádat o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby, včetně předložení projektové dokumentace pro přípojku, odporuje § 96 odst. 3) písm. b), d) a § 159 odst. 3 stavebního zákona. Taktéž požadavek informovat o záměru vlastníky sousedních pozemků nemá oporu v zákoně, neboť se týká pouze ohlášení staveb uvedených v § 104 odst. 2 písm. a) až d), mezi které přípojky nepatří, přičemž žalovaný se s touto namítanou skutečností nijak nevypořádal. Z přiložené dokumentace dále podle názoru žalobkyně nevyplývá, že by se na přípojku měly napojovat další „objekty“, jak dovozuje stavební úřad, když kvalifikuje navrženou stavbu jako vodní dílo. Co do technického zhotovení není mezi přípojkou a vodovodním/kanalizačním řádem v zákoně a prováděcích předpisech definován žádný rozdíl, jakkoli žalovaný ve svém odůvodnění předestírá opak. Z případné shody technického a materiálového řešení ohlašované stavby přípojky s dokumentací umístěné stavby řadů nelze nic dovozovat, a pokud stavební úřad ohlášenou stavbu posoudil jako vodní dílo, nemá pro to žádný materiální podklad.

Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na to, že žalobkyně nesplnila požadavky § 105 stavebního zákona ohledně předepsaných náležitostí ohlášení. Stavební úřad není ze zákona oprávněn vydávat stavební povolení týkající se vodohospodářských staveb, včetně veřejných řadů vodovodů a kanalizací, což patří do působnosti vodohospodářských úřadů. Žalovaný setrval na názoru, že předmětnou stavbu lze z materiálního hlediska posuzovat jako součást veřejného řadu, na který byl vydáno územní rozhodnutí. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně v replice zdůraznila, že vodovodní přípojka je podle § 3 odst. 1 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od odbočení z vodovodního řadu k vodoměru, a není-li vodoměr, pak k vnitřnímu uzávěru připojeného pozemku nebo stavby; podle poslední věty tohoto ustanovení vodovodní přípojka není vodním dílem. Ve zbytku žalobkyně zopakovala svou žalobní argumentaci a setrvala na svém žalobním návrhu.

Městský soud v Praze zrušil rozsudkem č. j. 8A 345/2011 - 59 ze dne 26. 11. 2013 přezkoumávané rozhodnutí pro nesrozumitelnost, již spatřoval v tom, že stavební úřad na jedné straně tvrdil, že se jedná o ohlášení určité stavby, k němuž však nejsou přiloženy předepsané podklady, vzápětí však uvedl, že se vůbec nejedná o ohlášení, protože se vztahuje k jiné stavbě, o níž nemůže stavební úřad rozhodovat. Městský soud připustil, že na nesrozumitelnosti má podíl i sama žalobkyně, jelikož z obsahu jejího podání plyne ohlášení vodovodní a kanalizační přípojky, zatímco současně konstatuje soulad s věcným, technickým a materiálním řešením podle rozhodnutí o umístění stavby a projektu pro umístění stavby - vodovodního řadu a kanalizační stoky, tedy s podklady vztahujícími se ke zcela jiné stavbě. Za této situace měl stavební úřad nejprve odstranit tuto vnitřní rozpornost, resp. se o to alespoň pokusit, což však neučinil.

Ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 9 As 22/2014 - 30 ze dne 26. 6. 2014 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, neboť se neztotožnil s jeho závěrem ohledně nesrozumitelnosti prvostupňového a následně i druhostupňového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku mimo jiné uvedl:

„Úvodem je třeba konstatovat, že stavební úřad vyhodnotil ohlašovanou stavbu primárně jako vodovodní řad a kanalizační stoku, nikoli jako vodovodní a kanalizační přípojku. Nejvyšší správní soud to vyvozuje jak ze znění odůvodnění (‘Nejde o přípojku ve smyslu ...’), tak z posledního odstavce poučení, které říká: ‘V případě, že by navržená stavba měla mít charakter přípojky...’. K takovému závěru potom uvedl, že ohlašovaná stavba nepodléhá ohlášení a stavební úřad ani není příslušný o ní rozhodovat. Pokud by se však podání týkalo stavby podléhající ohlášení, vyjmenoval stavební úřad nedostatky tohoto podání. V každém případě nepovažoval podání žalobkyně za ohlášení, proto podání odmítl. K uvedenému výsledku řízení před stavebním úřadem přispěla i sama žalobkyně. Jak připustil i městský soud, podání žalobkyně bylo samo o sobě vnitřně rozporné, když na jedné straně tvrdila, že ohlašuje vodovodní přípojku, na druhé straně připojila dokumentaci vztahující se k vodovodnímu řadu a kanalizační stoce. Takový rozpor je třeba dle názoru Nejvyššího správního soudu přičíst k tíži žalobkyně, jak je blíže rozvedeno v bodu [29] tohoto rozsudku.

Obdobně se ve věci zachoval i žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy i v něm se objevují dva důvody pro odmítnutí podání žalobkyně.“

„Stavební úřad tedy předně shledal, že navržená stavba není vodovodní a kanalizační přípojkou, ale jedná se o vodní dílo (vodovodní řad a kanalizační stoku) podléhající povolení vodoprávním úřadem (tedy stavbu, kterou není možné provést pouze na základě ohlášení) a stavební úřad není pro rozhodnutí příslušný. V takovém případě v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, platí, že ohlášení stavby, která nepodléhá režimu ohlášení, je vyloučeno, není ale vyloučen postup dle § 105 odst. 4 stavebního zákona. [...] Z uvedeného vyplývá, že pokud podle zákona ohlašovaná stavba nepodléhá režimu ohlášení, potom takové podání není možno považovat za ohlášení a je třeba toto podání odložit.“

„Žalobkyně soudí, že stavební úřad neměl podání odložit, ale zakázat ohlášenou stavbu dle § 107 odst. 2 stavebního zákona. Uvedené ustanovení nicméně obsahuje taxativní výčet důvodů pro zákaz provedení ohlášené stavby, a jak vyplývá z citovaného rozsudku, stavební úřad má v případě, pokud se nejedná o stavbu podléhající ohlášení postupovat podle § 105 odst. 4, tedy podání odložit. Uvedené je třeba dle Nejvyššího správního soudu aplikovat i na situaci, pokud by se sice jednalo o stavbu, kterou by bylo možné pouze ohlásit, ale o ohlášení by měl rozhodovat speciální stavební úřad, neboť závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, jsou plně aplikovatelné i na takovou situaci.“

„V odůvodnění usnesení o odložení podání stavební úřad také dovodil, že podání by nebylo ohlášením, jelikož nemá zákonem požadované náležitosti [...]. Tento závěr stavebního úřadu je třeba podle Nejvyššího správního soudu třeba vyložit tak, že stavební úřad tuto variantu zvažoval až jako druhou v pořadí pro případ, že by nakonec stavba ohlašovaná žalobkyní byla shledána jako stavba, kterou je možné provést i jen na základě ohlášení. Uvedené zřejmě činil s ohledem na nejednoznačnost podání žalobkyně.“

„Městskému soudu je třeba dát za pravdu v tom, že odůvodnění usnesení o odložení podání je poněkud nešťastně formulované. Nejvyšší správní soud má však za to, že je z něj zřejmé, jak stavební úřad vyhodnotil podání žalobkyně a jak o něm rozhodl. Stěžovatel své rozhodnutí opřel o dva důvody, byť z povahy věci jde o důvody alternativní. Dle setrvalé judikatury zdejšího soudu přitom v některých případech postačí, pokud ob stojí alespoň jeden důvod rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 – 93). Je třeba vyhodnotit, zda důvody, na nichž stojí rozhodnutí, jsou dostatečným podkladem pro výrok rozhodnutí, a zda převažují nad důvody, které neobstály (k tomu blíže usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 – 75). Zdejší soud si je vědom skutečnosti, že obě citovaná rozhodnutí posuzují, zda ob stojí rozsudek krajského soudu, nevidí však žádnou překážku pro to, aby byla argumentace z citovaných rozhodnutí analogicky použita i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu. Lze tedy uzavřít, že usnesení o odložení podání je postaveno na dvou důvodech, kdy každý z těchto důvodů jednotlivě by vedl ke stejnému výroku a tyto důvody jsou přezkoumatelně popsány, proto je toto usnesení dostatečně odůvodněné (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2010, č. j. 9 As 14/2010 – 108).“

„Pokud jde o spornou otázku, zda měl nebo neměl stavební úřad vyzvat žalobkyni k upřesnění jejího podání, ztotožňuje se zdejší soud s názorem stěžovatele, že ve věci ohlášení stavby se neuplatní postup podle správního řádu, který v § 45 odst. 2 stanoví povinnost

správního orgánu poskytnout žadateli součinnost k odstranění vad žádosti. Ustanovení § 105 odst. 4 stavebního zákona je speciálním vůči ustanovení § 43 správního řádu, které rovněž upravuje odložení věci. Rozdíl spočívá v tom, že reakce stavebního úřadu je v tomto případě oproti obecné úpravě správního řádu přísnější, neboť správní řád umožňuje odložení věci jen v případě, kdy bylo učiněno podání, které zjevně není žádostí [§ 43 odst. 1 písm. a) správního řádu]. [...] Za takových podmínek lze souhlasit s názorem stěžovatele, že není možné požadovat odstraňování vad podání, které jdou k tíži podatele. Smyslem zjednodušujících postupů podle stavebního zákona je mimo jiné urychlit proces získání oprávnění k provedení staveb tam, kde jde o věci jednoduché, u kterých není jejich provedení jakkoliv sporováno. Právě za tím účelem ale klade zákon na stavebníka požadavky na doložení toho, že se o takovou stavbu jedná. Je na podateli, aby stavebnímu úřadu předložil bezvadné podání, které bude možno posoudit bez jakéhokoli dalšího upřesňování. Pokud této povinnosti nedostojí, nezbude stavebnímu úřadu než podání odložit.“

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nesrozumitelné, a uložil Městskému soudu v Praze posoudit v následujícím řízení všechny žalobní námitky, a to nejprve z pohledu jejich přípustnosti, a pokud budou shledány přípustnými, z hlediska jejich důvodnosti.

Městský soud v Praze se v dalším řízení opětovně zabýval všemi žalobními námitkami, a posoudil věc následovně.

Městský soud v Praze je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, ačkoli sám dospěl k odlišnému závěru, že primárním důvodem pro odložení žalobcova podání bylo vyhodnocení ohlašované stavby jako vodovodního řádu a kanalizační stoky, nikoli jako vodovodní a kanalizační přípojky. Až v pořadí druhým, alternativním důvodem pro odložení podání, uvedeným stavebním úřadem jen pro případ, že by ohlašovanou stavbou nebyl vodovodní řád a kanalizační stoka, byla skutečnost, že podání nemělo náležitosti vyžadované zákonem pro ohlášení. Pokud by tedy soud shledal vyhodnocení podání provedené stavebním úřadem jako správné, bylo by nadbytečné zabývat se tím, zda mělo všechny náležitosti vyžadované zákonem pro ohlášení vodovodní a kanalizační přípojky. V této souvislosti soud podotýká, že podle ustálené judikatury správních soudů je-li přezkoumávané rozhodnutí opřeno o dva samostatné důvody, z nichž každý jednotlivě by vedl ke stejnému výroku, postačí, když obстоjí alespoň jeden z nich.

Žalobkyně obsáhle argumentuje na podporu svého tvrzení, že vodovodní a kanalizační přípojka je stavbou ve smyslu § 104 odst. 2 písm. h) stavebního zákona, u níž postačí ohlášení podle tohoto ustanovení, nikoli vodním dílem vyžadujícím stavební povolení podle vodního zákona; tato argumentace však májí podstatu věci. Ani žalobkyně nezpochybňuje, že stavba - prodloužení kanalizace a vodovodu komunikace se zasakováním dešťových vod (vodovodní řád a kanalizační stoka), umístěná územním rozhodnutím č. j. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13. 11. 2009, není přípojkou ve shora vymezeném smyslu, nýbrž vodním dílem podléhajícím povolení podle vodního zákona, o čemž byla v odůvodnění územního rozhodnutí ostatně poučena. Stěžejní část žaloby proto v tomto kontextu představují ty námitky, podle nichž stavební úřad nemohl na podkladě podání žalobkyně dospět k závěru, že ohlašuje toto vodní dílo.

Jak konstatoval zdejší soud již v předchozím rozsudku, a Nejvyšší správní soud s ním v tomto ohledu souhlasil, podání ze dne 28. 3. 2011 bylo vnitřně rozporné. Žalobkyně na jedné straně tvrdila, že ohlašuje „realizaci připojení pozemku parc. č. 190/28 na vodovod a kanalizaci [...] přípojkami delšími než 50 m“, na druhé straně však oznámila, že „[p]rojekt je

plně v souladu s věcným, technickým i materiálovým řešením podle rozhodnutí o umístění stavby a projektem pro umístění stavby č. j. 71036/2009/OSÚ/00356 ze dne 13. 11. 2009,“ a připojila dokumentaci vztahující se k vodovodnímu řadu a kanalizační stoce, jak je zřejmé z obsahu správního spisu. V ohlášení samotném není nijak vysvětleno, jak by měla ohlašovaná stavba přípojky souviset se stavbou prodloužení kanalizace a vodovodu.

Tuto vnitřní rozpornost je přitom třeba podle názoru Nejvyššího správního soudu přičíst k tíži žalobkyně; jmenovaný soud k tomu dále podotkl: „*Smyslem zjednodušujících postupů podle stavebního zákona je mimo jiné urychlit proces získání oprávnění k provedení staveb tam, kde jde o věci jednoduché, u kterých není jejich provedení jakkoliv sporováno. Právě za tím účelem ale klade zákon na stavebníka požadavky na doložení toho, že se o takovou stavbu jedná. Je na podateli, aby stavebnímu úřadu předložil bezvadné podání, které bude možno posoudit bez jakéhokoli dalšího upřesňování. Pokud této povinnosti nedostojí, nezbude stavebnímu úřadu než podání odložit. V usnesení o odložení podání stavební úřad vykne případné nedostatky a stavebník následně může podat ohlášení znovu.*“

Z předmětného podání není jednoznačně zřejmé, zda žalobkyně ohlašuje stavbu vodovodní a kanalizační přípojky, nebo stavbu vodovodního řadu a kanalizační stoky. Soudu proto vzhledem k citovaným závěrům Nejvyššího správního soudu nezbyvá než konstatovat, že stavební úřad nepochybil, když podání vyhodnotil jako ohlášení stavby - vodovodního řadu a kanalizační stoky. Pokud žalobkyně namítá, že stavební úřad mylně kvalifikoval ohlašovanou stavbu (vodovodní a kanalizační přípojku) jako vodní dílo, je k tomu třeba podotknout, že stavební úřad ani žalovaný nekvalifikovali jako vodní dílo tuto přípojku, nýbrž vodovodní řad a kanalizační stoku, jež skutečně byly určeny k připojení dalších objektů. Materiálním podkladem pro vyhodnocení ohlašované stavby jako vodního díla byla právě shora popsaná vnitřní rozpornost podání žalobkyně.

K provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu (§ 15 odst. 1 věta první vodního zákona). Stavební povolení ani ohlášení nevyžadují stavební úpravy vodovodů a kanalizací, pokud se nemění jejich trasa (odst. 2). Vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle zvláštního zákona (odst. 4).

Vodní díla jsou podle § 55 odst. 1 vodního zákona stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména [...] c) stavby vodovodních řadů a vodárenských objektů včetně úpraven vody, kanalizačních stok, kanalizačních objektů, čistíren odpadních vod, jakož i stavby k čištění odpadních vod před jejich vypouštěním do kanalizací.

Stavba vodovodního řadu a kanalizační stoky je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 vodního zákona a podle § 15 odst. 1 vodního zákona je k jejímu provedení třeba povolení vodoprávního úřadu, jenž je speciálním stavebním úřadem podle stavebního zákona. Tuto stavbu nebylo možné ohlásit podle § 104 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 105 odst. 1 stavebního zákona; podání žalobkyně tudíž nebylo ohlášením ve smyslu naposled označeného ustanovení, a obecnému stavebnímu úřadu – jakožto úřadu nepřislušnému k jejímu povolení – nezbylo než podání žalobkyně postupem podle § 105 odst. 4 stavebního zákona odložit.

Jelikož důvodem pro odložení podání bylo jeho vyhodnocení jako ohlášení stavby - vodovodního řadu a kanalizační stoky, a soud tento postup shledal v souladu se zákonem, bylo by nadbytečné zabývat se žalobními námitkami směřujícími proti úvahám správního orgánu, zda mělo podání náležitosti ohlášení stavby - vodovodní a kanalizační přípojky. Stejně tak by bylo nadbytečné posuzovat správnost poučení poskytnutého stavebním úřadem, že pokud by ohlášená stavba měla charakter přípojky, bylo by třeba před jejím ohlášením nejprve požádat o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby včetně předložení projektové dokumentace pro přípojku (nikoli pro hlavní řad či stoku); o přípojku se v posuzovaném případě nejednalo, a ani takové nesprávné poučení by nemohlo mít na zákonnost rozhodnutí žádný vliv. Je pravda, že žalovaný pochybil, když se konkrétně nevyjádřil k odvolací námitce týkající se podle názoru žalobkyně nepodloženého požadavku informovat při ohlašování jednoduchých staveb vlastníky sousedních pozemků a staveb na nich ve smyslu § 104 odst. 1 stavebního zákona; tato vada však nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť důvodem pro odložení věci byla skutečnost, že ohlašovanou stavbu nebylo možné ohlásit postupem podle § 105 stavebního zákona.

Soud vzhledem k uvedenému a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu uzavírá, že stavební úřad nepochybil, když podání žalobkyně v důsledku jeho vnitřní rozpornosti vyhodnotil jako ohlášení vodovodního řadu a kanalizační stoky, tedy vodního díla, jež k provedení vyžaduje stavební povolení podle vodního zákona. Za těchto okolností stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, když podání podle § 105 odst. 4 stavebního zákona odložil, neboť se nejednalo ohlášení podle tohoto zákona. Žaloba tudíž není důvodná, a soud ji proto v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec plnění jeho běžných povinností

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. dubna 2015

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu